

Novela ze světa Krutého prince

ZTRACENÉ SESTRY

HOLLY BLACK

COO
BOO

Ztracené sestry

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Black
Ztracené sestry – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZTRACENÉ SESTRY

Novela ze světa Krutého prince

HOLLY BLACK

COO
BOO

Přeložila Petra Badalec

THE LOST SISTERS

Copyright © 2018 by Holly Black. All rights reserved.

Cover photograph © Robsonphoto/Shutterstock.com.

Cover design by Karina Granda.

Cover copyright © 2018 by Hachette Book Group, Inc.

Translation © Petra Badalec, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7498-724-3

ISBN e-knihy 978-80-7498-797-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7498-803-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-804-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Pamatuješ na příběh O panu Lišákovi?

Byla jednou jedna krásná a chytrá dívka. Všichni její starší bratři ji obdivovali a měla také řadu nápadníků, mezi nimiž byl i záhadný muž jménem pan Lišák. Nikdo toho o něm moc nevěděl, snad jen, že měl vytříbené chování, byl galantní a žil na přepychovém zámku. Dívka si ho oblíbila nad všechny ostatní a brzy se dohodli, že se vezmou.

Ta dívka byla nejen krásná a chytrá – byla taky zvědavá. A tak, když jí pan Lišák před svatbou oznámil, že bude kvůli práci pryč, šla se podívat na jeho zámek, v němž měla začít žít, jakmile se stane jeho ženou. Vypadal přesně tak honosně, jak se proslýchalo. Byl obehnaný vysokými pevnými zdmi porostlými břečtanem, podél nichž byl vyhloubený hluboký, studený vodní příkop. Když dívka přišla blíž, všimla si, že nad branou zámku byla do kamene vytesána slova: SMĚLE, JEN SMĚLE.

Dívka prošla branou a vydala se dál ke dveřím zámku, nad nimiž objevila další nápis: SMĚLE, JEN SMĚLE, VŠAK NE PŘÍLIŠ SMĚLE.

Přesto se vydala dál do prázdného domu. Procházela skvostnými galeriemi a salony, až došla k obrovskému schodišti. Tam našla dveře, nad nimiž byla vytesána další slova: SMĚLE, JEN SMĚLE, VŠAK NE PŘÍLIŠ SMĚLE, JINAK TI NAVŽDYCKY ZTUHNE KREV V TĚLE.

Když otevřela dveře, zjistila, že komnata za nimi je plná mrtvých nevěst. Některé z nich byly zabity nedávno a jejich svatební šaty byly pořád potřísněny krví. Další byly rozložené téměř na kost. Dívce bylo jasné, že všechny byly zavražděny v den své svatby.

Zhrozená dívka přibouchla dveře a seběhla po schodech dolů. Bývala by se vyřítila ze zámku ven, jenže právě v tu chvíli dovnitř vkročil pan Lišák s mrtvolou své poslední oběti v náručí. Dívka se ukryla za velikou urnu, a zatímco pan Lišák nesl svou novou nevěstu po schodech nahoru, dávala pozor, aby nevydala ani hlásku. Na schodišti se pokusil mrtvé dívce z prstu stáhnout snubní prsten, a když se mu to nepodařilo, vytáhl nůž a uřízl jí ruku v zápěstí. Jakmile ji uťal, spadla odříznutá končetina kluzká od krve ukryté dívce přímo do klína. Pan Lišák se zjevně rozhodl, že se po uťatém údu podívá později, a odnesl tělo do své kostnice. Dívka se dala na útěk.

Dalšího dne přišel pan Lišák dívku navštívit, neboť bylo na čase podepsat svatební smlouvu. Dívka však v obklopení svých bratrů a příbuzných vypověděla, co se stalo. To, co popisovala, znělo jako oživlá noční můra. Pan Lišák všechno z jejího vyprávění

vění popřel, když ale vytáhla odříznutou ruku zavražděné nevěsty, které se na prstu stále třpytil prsten, nikdo už mu nevěřil ani slovo. Dívčini bratři se na pana Lišáka vrhli a rozřezali ho na tisíc kousků.

Často o tomhle příběhu přemýšlím. Vlastně na něj myslím neustále.

Takhle se ti to líbí. Ti zlí jsou zabiti, a to nejlépe mečem.

Pomsta je vykonána. Smělost je odměněna. Ale co všechny ty dívky, všechny ty poslušné dívky, které důvěřovaly, milovaly, vdaly se a zemřely? Nebyly taky odvážné?

Vsadím se, že si to nemyslíš. Vsadím se, že si myslíš, že to byly prostě hlupačky.

Jenže přesně v tom tkví tvůj problém. Odsuzuješ ostatní. Ale chyby dělá každý. Občas důvěřujeme špatným lidem. Zamilujeme se. Ty ovšem ne. A proto je tak těžké žádat tě nyní o odpuštění.

Stejně to ale dělám. Žádám tě o něj. Tedy, pokusím se o to. Vysvětlím ti, jak se to stalo a jak moc mě to mrzí.

Začneme příběhem o lásce.

Nebo je to možná další příběh plný hrůzy. Připadá mi, že rozdíl se většinou pozná až na konci.

Byla jednou jedna krásná a chytrá žena, která si díky své kráse a chytrosti myslela, že bude navždycky šťastná. Možná neměla být tak domýšlivá, byla už ale prostě taková.

Když se setkala se svým budoucím manželem, voněl po krvi, olejované oceli a skalách ošlehaných větrem. Dvořil se jí pěkně postaru a byl naprosto okouzlující. Byl příslibem něčeho neznámého a naprosto úchvatného. Jejím rodičům se zamlouval a její přátele děsil, díky čemuž její láska k němu rostla a ona si připadala důležitá. Pokud ze začátku měla nějaké výhrady, kvůli němu je potlačila. Všechno ostatní jí zatím vždycky vyšlo. Nedokázala si představit, že by to tentokrát bylo jinak.

A tak za ním odešla na jeho zámek za vlnami a objevila všechny hrůzy, které skrýval.

Přemýšlím, jestli si myslíš, že máma byla hlupačka stejně jako ty dívky z prvního příběhu. Jenže mámin příběh v sobě nese ponaučení. Jako ostatně všechny příběhy.

Pohádky nás vždycky mají něco naučit: nescházej z pěšiny. Nevěř vlkům. Neber si, co není tvoje, dokonce ani když je to něco, na čem podle tebe žádnému obyčejnému člověku nesejde. Vždycky se poděl o jídlo, ale nevěř těm, kdo se s tebou chtějí podělit o to své. Neber si od nich lesklá červená jablka, ani perník z jejich chaloupky, nic takového. Buď milá, vždycky buď milá,

a ke všem se chovej slušně: ke králům i k žebrákům, k čarodějnicím i zraněným medvědům. A nikdy neporuš slib.

Směle, jen směle, však ne příliš směle.

Je důležité, abychom si z příběhu naší matky odnesly ponaučení, které jí ušlo.

Byly jednou tři dívky, které bydlely na předměstí. Tři dívky, Vivienne, Jude a Taryn. Nejstarší z nich patřila k Lidu, měla zúžené zorničky a úzce zašpičatělé uši. Ty dvě mladší byly dvojčata s tvářemi baculatými jako broskve, které vybízely k nakousnutí. Jejich otec se věnoval výrobě čepelí a prodával své meče přes internet. Jejich matka mu pomáhala vést jeho podnik. Nerada se zabývala nepříjemnými věcmi, jako jsou chyby, výčitky, pálení mostů a útoky od manželů ze Země víl.

A když mámu minulost dohnala, nemusela ani čelit důsledkům. Ona i táta byli během několika vteřin mrtví. A my jsme byly odvedeny za moře do Země víl, kde nás vychovala monstra. Tři ztracené sestry. Copak to nezní jako další pohádka?

Teď se přeneseme v čase o něco dál, za krev a křik a strach z toho děsivého nového místa plného příšerných magických bytostí.

Přenesme se rovnou na začátek toho, co jsem udělala a co bylo špatně.

Začalo to tím, že mi Locke do batohu strčil vzkaz. Musel to udělat na půdě paláce, kde učitelé učí děti šlechticů – a nás – dějepisu, hádankám, věštění a všemu dalšímu, co je potřeba k tomu, abychom se stali užitečnými členy společnosti.

Kdybych přišel k tvému oknu, vylezla bys za mnou ven?

Locke, stálý společník nejmladšího prince Elfhame. S vlasy připomínajícími liščí srst a smíchem, který by dokázal přimět jablka, aby sama od sebe padala ze stromů. Proč by se obtěžoval podstrčit vzkaz – jakýkoli vzkaz – nějaké smrtelné dívce?

Musela jsem mu padnout do oka.

Ten den jsi právě trénovala na turnaj a já jsem si četla knihu příběhů. Locke mi nakoukl přes rameno a podíval se na ilustraci hada obtočeného kolem princezny, která svírá dlouhý nůž.

„Jaké to je?“ zeptal se mě. „Uvínout v pohádce?“

„A jaké to je být pohádková bytost?“ odpověděla jsem, vzápětí mi to ale přišlo hloupé. Bavit se s některým z příšerných kamarádů prince Cardana bylo vždycky riskantní, ale když se na mě Locke zazubil, připadalo mi spíš, jako bych prokázala odvahu.

„Příběhy mám rád,“ svěril se. „A ty se mi možná taky líbíš.“

O tři dny později jsem objevila tu jeho zprávu.

Pohádky jsou plné dívek, které čekají, přechkávají příkoří a trpí. Hodných dívek. Poslušných dívek. Dívek, které drtí kopřivy, až jim krvácí ruce. Dívek, které nosí vodu čarodějnicím. Dívek, které putují pouští nebo spí v popelu nebo v lese staví domovy pro své proměněné bratry. Dívek bez rukou, bez očí, bez schopnosti mluvit. Zcela bezmocných.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Ztracené sestry**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.